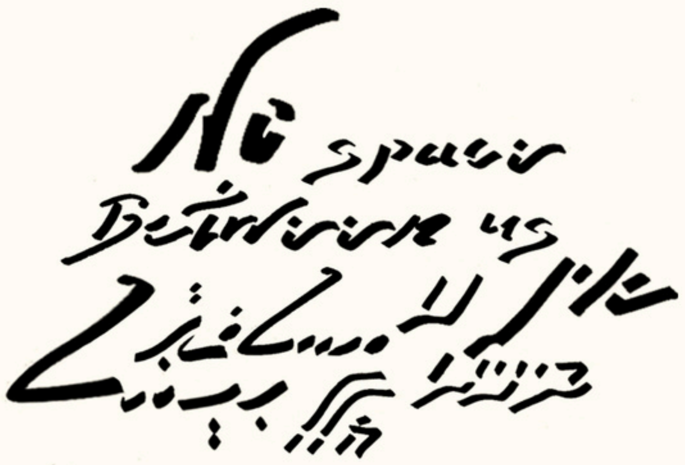

גלריה גבעת חביבה לאמנות
שעות פתיחה: א'-ה' 9:00-16:00 | שישי 11:00-13:00 | שבת 10:00-14:00

جاليري جفعات حبيبة للفنون
ساعات العمل: الأحد - الخميس: 9:00-16:00 | الجمعة 11:00-13:00 | السبت 10:00-14:00

Givat Haviva Art Gallery
Opening hours: Sunday-Thursday 9:00-16:00 | Friday 11:00-13:00 | Saturday 10:00-14:00

אין בינינו חלל - لا فضاء بيننا
No space between us

AIR Givat Haviva - 4
אמנים.ות צעירים.ות בתוכנית שהות במרכז המשותף לאמנות
فنانون شباب ضمن برنامج الإقامة في المركز المشترك للفن
Artists in Residence in the Shared Art Center

Exhibition Curator: Harel Luz	القيّم على المعرض: هرئيل لُوز	אוצר התערוכה : הראל לוז
Gallery Curator: Anat Lidror	قيّمة صالة العرض: عَنات ليدرور	אוצרת הגלריה : ענת לידרור

Participating artists:	الفنانون المشاركون:	אמנים משתתפים:
Alumah Fishman	ألوما فيشمان	אלומה פישמן
Chen Chefetz	خين حيفِتس	חן חפץ
Yarin Abu Hamad	يَرين أبو حمد	ירין אבו חמד
Laila Abd Elrazaq	ليلى عبد الرّزاق	לילא עבד אלרזאק
Noga Davis	نوجا ديفيس	נגה דייויס
Sara Khatib	سارة خطيب	סארה חטיב
Amit Gavish	عميت جابيش	עמית גביש
Fayza Badarneh	فايزة بدارنة	פאיזה בדארנה
Tala	تالا	תאלא

The Givat Haviva Shared Art Center · Givat Haviva · קבוצת חבצלת · Duke University · מפעל הפיס · משרד התרבות והספורט

AIR Givat Haviva - 4

מנהלת התוכנית: ענת לידרור
ליווי אמנותי ואוצרות: הראל לוז | מרכזת התוכנית: אורית רײנגוורץ
מנטורים: אבנר זינגר, אסד עזי, גליה בר אור , חנאן אבו חוסיין, מיכל ניב, מנאר זועבי, משה רואס, נרדין סרוג'י, עדינה בר און, פריד אבו שקרה, רון עמיר, פני יסעור.
אמנים ואוצרים אורחים: אניסה אשקר, סתיו סטרוז בוטרוס, עבד עבדי, שרי גולן, תומר הימן, ברק רובין.

مديرة البرنامج: عَنات ليدرور
قيّم ومرافق فني: هارئيل لوز | منسقة البرنامج: أوريت راينجفورتس
إرشاد: أفنير زينجر، أسد عزة، جاليا بار أور، حنان أبو حسين، ميخال نيف، منار زعبي، موشيه رواس، نردين سروجي، عدينا بار أون، فريد أبو شقرة، رون عمير، باني يسعور.
فنانون وقيّمون ضيوف: أنيسة أشقر، ستاف ستروز بطرس، عبد عابدي، ساري جولان، تومر هيمان، باراك روبين.

Program director: Anat Lidror
Artistic guidance and curatorship: Harel Luz | Program coordinator: Orit Reinwirtz
Mentors: Avner Singer, Asad Azi, Galia Bar Or, Hanan Abu-Hussein, Michal Niv, Manar Zoabi, Moshe Roas, Nardeen Srouji, Adina Bar-On, Farid Abu Shakra, Ron Amir, Penny Yassour
Guest artists and curators: Anisa Ashkar, Stav Struz Boutrous, Abed Abdi, Sari Golan, Tomer Heymann, Barak Rubin.

Talaa

Tala (2003), received her BA in Fine Arts - University of Haifa (2025). Her practice begins by prioritizing material or object as an autonomous artistic entity, followed by the whole artwork as an independent presence capable of existing without reliance on narrative or personal biography.

Through installation, she examines the impact of material and its organization in terms of quantity and arrangement on the viewer's experience, in ways that prompt the viewer to consider philosophical questions related to reality, value, and ethical boundaries. Her projects draw on her knowledge of acrylic and oil painting and clay sculpture, incorporating ready-made elements to reconfigure familiar forms and to explore the relationships between selected elements and their functions within space.

The response to the changing states of clay, requiring care and sensitivity in the early stages with close observation over time while sculpting as a girl, led to a conceptual shift toward sculpting embryos. The installation is designed to actively affect the audience and shape their emotional response, challenging the idea of humanity by examining whether empathy depends on classification.

It considers whether humanity can still be regarded as genuine when empathy appears only under certain conditions. The existence prior to clothing, blurred gender, the worth of life and death held together, and the condition before belonging to any cultural group or belief system, as well as the uncertainty of which creature it belongs to, all reinforce the decision to choose embryos as the central object of the installation.

אין בינינו חלל - لا فضاء بيننا
No space between us

תשעה אמניות ואמנים צעירים, יהודים וערבים, נבחרו לתוכנית הרזידנסי של גבעת חביבה לתקופה בת חמישה חודשים, מתוכם שלושה חודשים של חיים ויצירה משותפים. התערוכה 'אין בינינו חלל' מציגה את העבודות אותן יצרו לאורך התקופה בציור, פיסול, צילום, וידאו וסאונד. שם התערוכה משמש כנקודת מוצא למסע אישי וקולקטיבי בחלל משותף, פיזי ורגשי. העבודות בוחנות שני קצוות של מבט: בקצה אחד עבודות המתבוננות פנימה, לקרוב ולאינטימי, למשפחתי, ובקצה האחר, עבודות שפונות החוצה אל הטבע והמרחב האנושי. התערוכה היא אוסף של מבטים הנפגשים ושוהים יחד, חוצים זה את זה ומשפיעים זה על זה.

חן חפץ מצייר סעודה משפחתית בצרפת על גבי מפת שולחן, פורטרטים של קרובי משפחה סועדים יחד סביב שולחן אוכל משפחתי, מביטים ומחייכים זה לזה, נותן ביטוי לתחושת געגוע למשפחה שלא הכיר, כמיהה לשייכות בצד תחושה נעדרות. בווידאו 'פירורים' הוא מנקה את פירורי שאריות הסעודה וברקע נשמע קולה של סבתו, המספרת על מסע ההגירה ממרוקו דרך צרפת עד לישראל. פאיזה בדארנה חוזרת לחפצים השייכים לאמה, ולקשר המיוחד שלה לאמה דרכם: הארנק, המערוך, המכתש ועלי עם ריח השום. פאיזה חורטת במערוכים מילים שאמה נהגה לומר לה בזמן הכנת הבצק, מילים כמו: "תלחצי", "עקום", "תמהרי". עמית גביש מציירת צילומי ילדות ישנים על גבי מעטפות, תיעוד ילדותה שלה ושל אחותה התאומה. הציורים הקטועים על גבי המעטפות חושפים רגע של יחד אבל גם של היפרדות ונבדלות בין אחת לשנייה.

הציר שבין שמיים לארץ מתבטא בעבודתה של ירין אבו חמד, שלוקחת אותנו אל מפת הכוכבים ומחזירה אותנו חזרה כמנגינה דרך תיבת נגינה אנלוגית, עדות לאירוע מטלטל שהתחולל. אלומה פישמן מצלמת אזורי מריבה מבעד לחלון מכונית נוסעת ומחברת אותם לכדי קולאז'ים פנורמים ליליים. זהו מבט קולנועי הממסגר את הנוף כתפאורת תיאטרון נטולת שחקנים. נגה דייויס מפנה את המבט גם אל גבעת חביבה ואל הנוף המקומי הקרוב והמוכר, וגם אל מבטו של יחיא, נער ערבי הלומד בגבעה חביבה, אותו הכירה לאורך תקופת השהות שם, ונוצר ביניהם דיאלוג.

בעבודת הוידאו, לילא עבד אלרזאק בוחנת מושגים מתחום הביולוגיה, כגון: "טפילות", "טריפה", ו"תחרות" דרך התנהגותן של חיות בטבע- ובאורח מטפורי היא בוחנת את השתקפותן בחברה האנושית. תאלא מפסלת פסלונים קטנים, כמו צלמיות דמויות עוברים, הטבולים במי סוכר, ומזמינה חרקים וצופים כאחד להתקרב אל היצורים הספק אנושיים הללו. סארה חטיב מציירת ציור גדול-ממדים של חלל הנראה כמו תפאורה, בו ציפורים ודמויות אנושיות מחליפות תפקידים. המבטים מצטלבים אחת עם השנייה ומייצרים תנועה אין סופית בתוך הציור.

"אין בינינו חלל" היא קריאה לקרבה, קרבה בין אדם לאדם ובין אנשים לאמנות, במיוחד בתקופה הנוכחית, בה המציאות מנסה להרחיק אותנו. באמצעות העבודות שכמו מבקשות להיקשר זו בזו, נוצר מרחב חדש של תנועה, שבו המבט נודד בחופשיות, ללא מחסומים.

הראל לוז, מלווה אמנותי ואוצר התערוכה

תאלא

תאלא (2003), בוגרת תואר ראשון באמנות יצירה אוניברסיטת חיפה (2025). הפרקטיקה שלה מתחילה במתן עדיפות לחומר או לאובייקט כישות אמנותית אוטונומית, ולאחר מכן היצירה כנוכחות עצמאית היכולה להתקיים ללא תלות בנרטיב או בסיפור אישי.

באמצעות מיצב, היא בוחנת את השפעת החומר ואופן ארגונו מבחינת כמות וסידור על חוויית הצופה, באופן המעורר אצל הצופה שאלות פילוסופיות הנוגעות למציאות, לערך ולגבולות אתיים. בפרויקטים שלה היא נשענת על הידע שלה בציור באקריליק או בשמן ובפיסול בחמר, תוך שילוב אלמנטים מן רידי מייד לשם עיצוב מחדש ובחינת היחסים בין המרכיבים הנבחרים ותכליתם בתוך המרחב.

ההתמודדות עם מצבי החמר המשתנים, שדורשים זהירות ורגישות בשלבים הראשוניים, לצד התבוננות מתמשכת לאורך זמן ולקיחת בחשבון העובדה שמדובר בפסלת אישה, הובילו למעבר מושגי לעיסוק בפיסול עוברים. המיצב תוכנן להשפיע על תגובתו הרגשית של הצופה באמצעות ערעור מושג האנושיות ובחינה האם אמפתיה מותנית בסיווג, כלומר האם ניתן לראות באנושיות דבר מה אותנטי כאשר אמפתיה מתעוררת רק בתנאים מסוימים. הקיום שלפני הלבוש, טשטוש הזהות המגדרית, השזירה בין ערך החיים לערך המוות, המצב הקודם להשתייכות לכל קבוצה תרבותית או מערכת אמונות, וכן חוסר הוודאות באשר ליצור שאליו עשויים העוברים להשתייך, כל אלה מחזקים את הבחירה בעוברים כמוקד המרכזי של המיצב.

تالا

تالا (2003)، خرّيجة لقب أوّل في الفنون التشكيلية جامعة حيفا عام 2025. تنطلق أعمالها من إعطاء الأولوية للمادة أو الأداة ككيان فني قائم بذاته، وثم للعمل الفني بوصفه حضورًا مستقلًا قادرًا على الوقوف دون الحاجة لسرد أو سيرة شخصية.

من خلال التنصيب الفني، تفحص تأثير المادّة وطرق تنظيمها من حيث الكمّ والترتيب على تجربة المتلقّي، مع إثارة تساؤلات فلسفيّة تتعلّق بالواقع، القيمة، والحدود الأخلاقيّة. تستند في مشاريعها إلى معرفتها في الرسم بالأكريليك أو الزيت والنحت بالطين، مع دمج عناصر جاهزة لإعادة تشكيل عناصر مألوفة، كذلك فحص العلاقات بين العناصر المختارة وغاياتها داخل المساحة.

أدّى التفاعل مع حالات الطين المتغيّرة، وما تتطلّبه من عناية وحساسيّة في المراحل الأولى، إلى جانب المراقبة عبر الزمن وأخذ بعين الاعتبار حقيقة أنّ من تمارس النحت فتاة، إلى تحوّل مفاهيمي نحو الاشتغال على نحت الأجنّة. صُمّم العمل التركيبي ليؤثّر في الاستجابة العاطفيّة لدى المتلقّي، من خلال مساءلة مفهوم الإنسانيّة وفحص ما إذا كان التعاطف مشروطًا بالتصنيف، أي التساؤل عمّا إذا كانت الإنسانيّة يمكن أن تُعدّ حقيقيّة عندما لا يظهر التعاطف إلا ضمن شروط معيّنة. الحالة الخام للوجود، وطمس الهويّة الجندريّة، وتداخل قيمتي الحياة والموت، والحالة التي تسبق الانتماء إلى أي جماعة ثقافيّة أو منظومة معتقديه، إضافة إلى الغموض حول الكائن الذي قد تنتمي إليه هذه الأجنّة، جميعها تعزّز اختيار الأجنّة بوصفها المحور المركزي للعمل التركيبي.

تسع فنانات وفنانين شباب، عربًا ويهودًا، اختيروا للمشاركة في برنامج الإقامة في جفعات حبيبة لمدة خمسة أشهر عاشوا وأبدعوا معًا خلال ثلاثة أشهر منها. يعرض "لا فضاء بيننا" الأعمال التي أنتجها الفنانون في إطار البرنامج في وسائط رسم، نحت، تصوير، فيديو وساوند. اسم المعرض هو النقطة الأساسية التي انطلق منها الفنانون والفنانات في رحلة شخصية وجماعية في فضاء مشترك، ماديًا وعاطفيًا. تتناول الأعمال نظرتين مختلفتين متضادتين: نظرة قريبة حميمة وعائلية وأخرى توجّه نظرة أبعد نحو العالم الحي والبري. المعرض مجموعة نظرات تلتقي وتتريث معًا، تتقاطع وتؤثر إحداها على الأخرى.

يرسم خين خيفتس مشهدًا لوليمة عائلية في فرنسا على مفرش طاولة، بورتريهات لأقارب عائلة يتناولون الطعام معًا حول مائدة عائلية، ينظرون بعضهم إلى بعض ويبتسمون في تعبير عن الشعور بالحنين لعائلة لم يكن على معرفة بها؛ حنين للانتماء إلى جانب الشعور بالغياب. في الفيديو "فتات"، ينظف خيفتس الفتات الذي تخلفه الوليمة وفي الخلفية صوت جدته وهي تروي قصة رحلة الهجرة من المغرب عبر فرنسا إلى إسرائيل. تعود فايزة بدارنة إلى أشياء وأغراض تخص والدتها، وللعلاقة الخاصة التي تربطها بوالدتها: المحفظة، الشوبك، الهاون والمدقة برائحة الثوم. تنقش فايزة على الشوبك كلمات كانت والدتها ترددها أثناء تحضير العجين، كلمات مثل: "إضغطي"، "أعوج"، "أسرعي". ترسم عميت جابيش صورًا قديمة من طفولتها على مغلفات، توثيقًا لطفولتها وطفولة شقيقتها التوأم. تكشف الرسومات المجزأة على المغلفات عن لحظة تآلف، وكذلك عن لحظة انفصال واختلاف.

يتجسد المحور الفاصل بين الأرض والسماء في عمل يرين أبو حمد التي تأخذنا في رحلة عبر خريطة النجوم ثم تعيدنا كلحن موسيقي يعزَف في آلة موسيقية تناظرية، شهادة على وقوع حدث مروع. تصور ألوما فيشمان مناطق نزاع من نافذة سيارة متحركة تجمعها في أعمال كولاج بانورامية ليلية؛ نظرة سينمائية تُؤطّر المشهد الطبيعي كمسرح خالٍ من الممثلين. تُوجّه نوجا ديفيس نظرتها نحو جفعات حبيبة والمناظر الطبيعية المحلية القريبة والمألوفة، وكذلك نحو يحيى، فتى عربي يدرس في جفعات حبيبة تعرفت عليه خلال فترة إقامتها هنا نشأ بينهما حوار.

تدرس ليلى عبد الرّزاق في عملها مفاهيم من علم الأحياء، مثل "التطفل"، "الافتراس" و- "التنافس"، من خلال سلوكيات الحيوانات في الطبيعة، وتدرس، مجازًا، انعكاسها في المجتمع البشري. تنحت تالا تماثيل صغيرة، تشبه الأجنة، مغمورة في ماء السكر وتدعو الحشرات والمشاهدين للاقتراب من هذه المخلوقات التي تبدو بشرية. ترسم سارة خطيب لوحة ضخمة - أبعاد فضاء يبدو كمسرح تتبادل فيه الطيور والشخصيات البشرية الأدوار. تتقاطع النظرات مع بعضها البعض لتخلق حركة لا نهائية داخل اللوحة.

"لا فضاء بيننا" هو دعوةٌ للتقارب بين الناس والفن، خاصة في الفترة الحالية التي يسعى فيها الواقع إلى إبعادنا. من خلال الأعمال التي تبدو ساعية للاتصال أحدها بالأخرى، يُولد فضاء حركة جديد تتجول فيه النظرة بحريةٍ دون قيود.

هرئيل لوز، مرافق فني وقيّم المعرض

Amit Gavish

Amit Gavish (b. 1995), a multidisciplinary artist who creates documentary films, lives and operates in Haifa. She has a bachelor's degree in the arts from the Beit Berl Faculty of Arts - Hamidrasha (2024). Her works are occupied with femininity and the relationships between women within the family unit.

As if it's her essence to be contradictory

Her initial memory is of looking at herself in the mirror for the first time and talking to her twin sister.
From the box of childhood photographs she takes apart and rebuilds memories. By swift drawing on old envelopes images are split into halves and thirds, a world of forms and marks, creating a family story.

“No space between us” is a call for closeness, closeness among humans and between people and art, particularly in the present times when reality is trying to keep us apart. Through the works that seemingly seek to interconnect, a new space of movement is formed, where the gaze roams freely, unfettered.

Harel Luz, Artistic guide and curator of the exhibition

Nine young artists, Jews and Arabs, were selected to participate in a Givat Haviva residency program for a period of five months that included three months of communal living and creating. The exhibition “No space between us” presents the works they created throughout this period in painting, sculpture, photography, video, and sound. The name of the exhibition is the starting point for a personal and collective journey in a shared space, one that is both physical and emotional. The works examine two contrasting types of gazes: one consists of works that look inwards, at the close and intimate, the familial, and the other looks outwards, toward nature and the human sphere. The exhibition is a collection of gazes that meet and linger together, intersect, and influence each other.

Chen Chefetz paints a family meal in France, on a tablecloth; portraits of family members dining together around a family dinner table, looking and smiling at each other; he expresses his sense of longing for a family he never knew, a yearning for belonging alongside a feeling of being absent. In the video “Crumbs” he cleans up the crumbs left over from the meal, and in the background his grandmother’s voice tells the story of her immigration voyage from Morocco through France to Israel. Fayza Badarneh returns to objects that belong to her mother, and her special connection through them to her mother: a wallet, a rolling pin, a mortar and pestle with their aroma of garlic. Fayza carves on rolling pins words that her mother would say to her while preparing the dough, such as “press”, “crooked”, “quickly”. Amit Gavish paints old childhood photographs on envelopes, documents of her own childhood and that of her twin sister. The fragmented paintings on the envelopes reveal a moment of togetherness that is also a moment of parting and separateness.

The heaven-earth axis is evident in the work of Yarin Abu Hamad, who takes us to the star map and draws us back as a melody through an analog music box, bearing testimony to a jarring event that occurred. Alumah Fishman photographs zones of conflict through the window of a travelling car and joins the photographs to form nocturnal panoramic collages. This cinematic gaze frames the landscape as a theater set with no actors. Noga Davis directs her gaze both at Givat Haviva and the close familiar local landscape and at the view of Yehia, an Arab boy studying at Givat Haviva, whom she met during her time there, resulting in a dialogue.

In her video work, Laila Abd Elrazaq examines terms from the field of biology, such as “parasitism”, “predation”, and “competition”, through the behavior of animals in nature — metaphorically examining their reflection in human society. Tala creates small sculptures resembling embryonic figurines, dipped in sugar water, and invites both insects and viewers to approach these quasi-human creatures. Sarah Khatib creates a large painting of a space that resembles a set, where birds and human figures switch roles. Their gazes intersect and create endless movement within the painting.

עמית גביש

עמית גביש (1995) אמנית רב תחומית ויוצרת סרטים דוקומנטריים, חיה ופועלת בחיפה. בוגרת תואר ראשון באמנות במדרשה לאמנות בית ברל (2024). עבודותיה עוסקות בנשיות וביחסים של נשים בתא משפחתי.

כאילו שזה התכלית שלה להיות בסתירה

הזיכרון הראשון שלה, מסתכלת על עצמה במראה בפעם הראשונה, ומדברת אל אחותה התאומה. מתוך ארגז תמונות ילדות, היא מפרקת ובונה מחדש את הזיכרונות. דרך ציור מהיר על גבי מעטפות ישנות הדימוי מתחלק לחצאים ושלשות, עולם של צורות וכתמים, בורא סיפור משפחתי.

عميت جابيش

عميت جابيش (1995) فنانة متعددة التخصصات ومخرجة أفلام وثائقية تعيش وتعمل في حيفا. حاصلة على اللقب الأول في الفنون من هامدراشا بيت بيرل (2024). تتناول أعمالها الأنوثة وعلاقات النساء في الأسرة.

كأنّ جوهرها متضارب

ذكرتها الأولى تنظر إلى نفسها لأول مرة في المرآة وتتحدث إلى شقيقتها التوأم. تفكك الذكريات المأخوذة من أرشيف صور من طفولتها ثم تعيد بناءها. من خلال رسم سريع على مغلفات قديمة، تنقسم الصورة إلى أنصاف وأثلاث، عالم من الأشكال والبقع يخلق قصة عائلية متعددة التخصصات ومخرجة أفلام وثائقية تعيش وتعمل في حيفا. حاصلة على اللقب الأول في الفنون من هامدراشا بيت بيرل (2024). تتناول أعمالها الأنوثة وعلاقات النساء في الأسرة.

אלומה פישמן

אלומה פישמן נולדה בטורקיה (2000) וכיום חיה ויוצרת בירושלים. בוגרת המחלקה לצילום בבצלאל (2024). השתתפה בתערוכות קבוצתיות. זוכת פרס הצטיינות בנושא זכויות אדם. עבודותיה מתמקדות בתיעוד יום יומי של החיים סביבה באמצעות צילום דיגיטלי ואנלוגי.

14 ק"מ

בשטחי C, במרחב שבין ירושלים ליריחו לאורך כביש 1, מתגוררות משפחות בדואיות מזה למעלה משלושה דורות. בשנים האחרונות הוקמו באזור מאחזי נוער דתיים, כחלק מניסיון לייצר רצף טריטוריאלי של התיישבות יהודית. בני הנוער פועלים להטרדת המשפחות ולדחיקתן לעזוב את המקום, תוך שימוש באלימות ובכוח. זאת כחלק ממאבק על השליטה במרחב.

מתוך חיפוש פוליטי אישי החלה אלומה להתנדב באזור במסגרת תוכנית "נוכחות מגנה" של תנועת "עומדים ביחד". במסגרת זו נשלחים מתנדבים ללוות את המשפחות במטרה למנוע הסלמה בין הצדדים. סדרת התצלומים שאלומה מציגה צולמה בסתר בדרכים סמויות, מאחר והבינה שהוצאת המצלמה מחריפה את המתחים בשטח.

ألوما فيشمان

ألوما فيشمان (2000، تركيا، تعيش وتعمل في القدس)، خريجة قسم التصوير في بتسلئيل 2024. شاركت في معارض جماعية وحازت على جائزة التميز في مجال حقوق الإنسان. تركز أعمالها على توثيق الحياة اليومية التي تحيط بها بواسطة التصوير الرقمي والتناظري.

14 كم.

عائلات بدوية كثيرة تعيش منذ أكثر من ثلاثة أجيال في المنطقة (ج)، بين القدس وأريحا على طول شارع 1، حيث أُنشأ شبيبة متدينون في السنوات الأخيرة بؤرًا تهدف لخلق استمرارية جغرافية للاستيطان اليهودي. يضايق هؤلاء الشبيبة العائلات ويمارسون ضدها العنف والقوة، سعيًا لإجبارها على مغادرة المكان، كجزء من الصراع على السيطرة على المنطقة.

انطلاقًا من دافع سياسي وشخصي، بدأت ألوما تتطوع في المنطقة في إطار "زيارات الحماية" التي تنظمها حركة "نقف معًا"، والتي يتطوع فيها المشاركون لمرافقة العائلات بهدف تخفيف حدّة التوترات والتهدئة بين الأطراف. سلسلة الصور التي تعرضها ألوما التُقطت سرًا وبطرق خفيّة، بعدما أدركت أن مجرد إخراج الكاميرا يفاقم التوتر في المكان.

Sara Khatib

Sara Khatib (b. 2003) is a multi-disciplinary artist who lives and creates in Kfar Kana, engaged in painting, animation, video, and installation art. Sara graduated from the University of Haifa in 2025 with a bachelor's degree in the arts. Her work often examines perceptions and consciousness, and she uses birds as part of her visual language.

Still as a bird

The scene behaves like a stage mid-rehearsal. Poses are held too long, gestures feel deliberate, and stillness reads as something performed rather than natural, a moment extended beyond comfort.

The space is populated with bird-centered figures, some hybrid, others not. One figure gazes into the darkness, another remains still, focused inward, while a third moves deeper in a state of searching and observation.

The GIF consists of fragments extracted from the painting, rendered in black and white with reduced detail. These fragments suggest movement without giving the image full vitality, creating a subtle tension between motion and stillness.

סארה חטיב

סארה חטיב (2003) היא אמנית רב-תחומית, חיה ויוצרת בכפר כנא. עובדת בציור, אנימציה, וידאו, ומייצב. סארה סיימה את לימודיה באוניברסיטת חיפה בשנת 2025 בתואר ראשון לאמנות. יצירתה בוחנת לעיתים קרובות תפיסה ותודעה, תוך שימוש בציפורים כחלק מהשפה החזותית שלה.

דומם כציפור

הסצנה נראית כמו במה באמצע חזרות. תנוחות מחזיקות זמן רב מדי, מחוות נראות מכוונות, והדממה נראית מבוימת יותר מאשר טבעית, רגע שמאריך מעבר לנוחות.

המקום מלא בדמויות שמרכזן סביב ציפורים, חלקן היברידיות וחלקן לא. דמות אחת מביטה אל החושך, אחרת נשארת בשקט ומתרכזת פנימה, בעוד דמות שלישית נעה לעומק, בחיפוש ובהתבוננות.

ה-GIF מורכב מקטעים שנחצו מהציור, בצבעי שחור-לבן ובפרטים מופחתים. הקטעים הללו מרמזים על תנועה מבלי להעניק לחיה המלאה, ויוצרים מתח עדין בין תנועה לדומם.

سارة خطيب

سارة خطيب (2003) فنانة متعددة التخصصات تعيش وتعمل في كفركنا. تعمل في وسائط الرسم، الرسوم المتحركة، الفيديو والتصوير. حاصلة على اللقب الأول في الفنون من جامعة حيفا (2025). عادة ما تتناول أعمالها الإدراك والوعي من خلال استخدامها للطيور كجزء من لغتها البصرية.

ساكن كالطير

يبدو المشهد كمسرح في خضمّ مراجعات بروفة. وضعيات طويلة، إيماءات تبدو متعمدة، وصمت مصطنع وغير مريح، لحظة تتجاوز حدود الراحة.

تملأ المشهد شخصيات تتمحور حول الطيور، بعضها هجين وبعضها الآخر غير هجين. تنظر إحدى الشخصيات إلى العتمة، بينما تبقى أخرى ساكنة ومشدودة إلى داخلها، في حين تتحرّك شخصية ثالثة نحو العمق في فعلٍ من البحث والمراقبة.

يتكوّن الـGIF من أجزاء مُستخرجة من اللوحة، مُصوّرة بالأبيض والأسود وبتفاصيل مُخفّضة. توحي هذه الأجزاء بالحركة دون أن تمنح الصورة حيوية كاملة، مما يخلق توترًا دقيقًا بين الحركة والسكون.

Alumah Fishman

Alumah Fishman was born in Turkey (2000) and currently lives and works in Jerusalem. Graduated from the Photography Department at Bezalel (2024). Participated in group exhibitions. Winner of an award of excellence in the field of human rights. Her works focus on the daily documentation of life around her through digital and analog photography.

14 km

Territories designated Area C, located on Highway No. 1 between Jerusalem and Jericho, have been home to Bedouin families for more than three generations. In recent years, religious youth have established outposts there to create territorial continuity among the Jewish settlements. These youth harass the Bedouin families, using violence and force to pressure them to leave, in an attempt to take over the land

Seeking a personal avenue for political involvement, Alumah began volunteering with the Solidarity Guard of the Standing Together movement. Volunteers are assigned to families to reduce tensions and de-escalate situations. In this series, Alumah used various subterfuges in her photography once it became clear that the mere presence of a camera heightens tensions.

חן חפץ

חן חפץ (נ. 1989) הוא אמן, שחקן ופרפורמר. חי ויוצר בתל אביב. עבודותיו משלבות ציור, אינסטליישן, וידאו ופרפורמנס, והן הוצגו בתערוכות בארץ ובחו"ל. תערוכת היחיד שלו "על הגשר" הוצגה בגלריה העירונית כפר סבא בשנת 2024.

פירורים

מתוך הכמיהה לשייכות, בספטמבר 2024 נסע חפץ עם אימו לבקר לראשונה בעיר ליון, שם נולדה וגדלה, ולפגוש בני משפחה רבים. שנה לאחר מכן נסעו לקוּזִינָאד (Cousinade): כינוי שכיח בצרפת להתכנסות משפחתית חגיגית, רב דורית, לצורך היכרות וחידוש קשרים. הביקורים האלו חשפו פוטנציאל למשפחה רחבה - לחמולה, לשבט - אך גם פערי שפה ומנטליות, והיעדר מובהק של מערכות יחסים.

כך מצא עצמו חפץ בצרפת מנטר את מחוללי הקרבה. כאשר מופע הארוחות המשותפות התגלה כטקס אפקטיבי לייצור פמיליאריות יש מאין, מחווה קטנה, תנועת יד, הפכה דימוי למורכבות כולה. זוהי פעולת איסוף הפירורים משולחן האוכל בסוף הארוחה. פעולה אגבית אשר מוכרת לחפץ מסבתו, ובצרפת זיהה אותה חוזרת אצל אחותה ושאר בני משפחה.

בגוף העבודות "פירורים" יצא חפץ למהלך גנאלוגי המבקש להתחקות אחר טופוגרפיית היוחסין, ולאתר ממצאים אודות הסיפור המשפחתי שעד כה נותר נצור בעבר. הוא מראיין את סבתו, אשר עלתה לארץ במהלך שנות ה-70; הוא מנכס צילום משפחתי שלא הוא צילם, מארוחה שלא נכח בה, ומבסס אותו כזיכרון ליבה; הוא אוסף חפצים שעברו במשפחה ומטעין בהם דימויים אודות תמונת המציאות הנוכחית.

خين خيفِتس

خين خيفتس (1989) فنان، ممثل وآدائي يعيش ويعمل في تل أبيب. عُرضت أعماله في معارض جماعية في البلاد وفي الخارج. أقيم معرضه الفردي الأول "على الجسر" في العام 2024 في جاليري كفار سابا البلدي.

فتات

توقًا منه للشعور بالانتماء، رافق خين في سبتمبر 2024 والدته لزيارة مدينة ليون الفرنسية، حيث ولدت وترعرعت، لأول مرة. بعد عام من ذلك، سافر الاثنان لكوزيناد (Cousinade)، مصطلح فرنسي يعني احتفالية عائلية يشارك بها أبناء العائلة من مختلف الأجيال للتعرّف على بعضهم البعض وتجديد الروابط. كشفت هذه الزيارات عن إمكانية تواجد عائلة موسعة؛ حمولة أو عشيرة، لكن كذلك عن وجود فجوات لغوية وثقافية، وعن انقطاع واضح في العلاقات.

وهكذا، وجد خين نفسه في فرنسا يراقب عوامل القرب ويُقيّم أوجه الشبه بينه وبين أقاربه البعيدين. عندما تبين له كون الولائم المشتركة طقوسًا فعالة لخلق الألفة بين الحضور، أصبحت لفتة صغيرة، إيماء يد، صورة للتعقيد بأكمله: فعل لملمة الفتات من المائدة في نهاية الوجبة؛ فعل عفوي مألوف لخيفتس من جدته، لاحظ تكراره لدى أفراد آخرين من عائلته في فرنسا.

في مجموعة أعماله "فتات"، ينطلق خين في رحلة بحثية سعيًا لتتبع مسار نسب عائلته واكتشاف معلومات عن قصة العائلة التي ظلت حتى الآن حبيسة الماضي. يجري خين مقابلة مع جدته التي هاجرت إلى إسرائيل في أواخر الستينيات؛ يستحوذ على صورة عائلية ليست من التقاطه هو، من وليمة لم يكن حاضرًا فيها، ويجعلها جزءًا لا يتجزأ من ذاكرته؛ ويجمع أشياءً تناقلتها الأجيال ويشحنها بصور تعكس واقعنا المعاصر.

Noga Davis

Noga Davis (b. 1999 is a visual artist working with photography. She holds a BFA in Photography from the Bezalel Academy of Arts and Design, Jerusalem (2025). Her practice moves between documentary and staged photography, using portraiture and landscape to explore questions of identity, belonging, memory, and visibility

Speak Properly

Within a defined and charged space, grounded in values of equality and coexistence, an ideological model exists within a broader and fragmented reality, shaped through continuous and recurring wandering and through encounters with a teenager who lives there, the point of view is being formed.
The photography moves between documentation and staging, the images do not seek a dramatic moment or narrative climax, but rather linger on small moments, sometimes quiet and sometimes awkward, in which space and the body are exposed through instability. The work focuses on ideal spaces and areas detached from their identifying marks, as a general reflection of a disintegrated human and cultural condition.

Chen Chefetz

Chen Chefetz (b. 1989) is an artist, actor, and performer currently based in Tel Aviv. His work combines painting, installation, video, and performance art, and has been exhibited in Israel and abroad. His solo exhibition "On the Bridge" was presented at the City Gallery Kfar Saba in 2024.

Crumbs

Out of a desire for belonging, in Sep. 2024 Chen traveled with his mother to visit, for the first time, the city of Lyon, France, where she was born and raised. A year later they traveled to a cousinade: a French term for a festive, multi-generational family gathering, intended for acquaintance and reestablishment of ties. These visits revealed the potential for an extended family, but also gaps in language and mentality, and a distinct absence of relationships.

Thus, Chen found himself in France monitoring the generators of intimacy and estimating points of similarity between himself and his distant relatives. Once the performance of shared meals proved to be an effective ritual for producing familiarity out of nowhere, a small gesture became an image for the complexity as a whole. This is the act of collecting crumbs from the dining table at the end of the meal. A casual action familiar to Chen from his grandmother, and in France he identified it recurring among additional family members.

In the body of works "Crumbs", Chen embarks on a genealogical process that seeks to trace the topography of lineage, and to locate findings about the family story that until now has remained sealed in the past. He interviews his grandmother, who immigrated to Israel in the late 1960s; he appropriates a family photograph he did not take, from a meal he did not attend, and establishes it as a core memory; he collects objects that have passed through the generations and charges them with images linked to the current reality.

נגה דייויס

נגה דייויס (נ. 1999) היא אמנית חזותית, חיה ויוצרת בירושלים ובתל אביב. בוגרת המחלקה לצילום בבצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב (2025). עבודתה נעה בין תיעוד לבימוי, ועוסקת במפגשים עם אנשים ומקומות דרך פורטרטים, נופים וסצנות מבוימות.

לדבר נכון

במרחב תחום וטעון המבוסס על ערכים של שוויון ודו קיום, מתקיים מודל אידאולוגי בתוך מציאות רחבה ומפורקת יותר. דרך שיטוט מתמשך וחוזר במרחב, ובמפגש עם נער החי במקום מתעצבת נקודת המבט. הצילום נע בין תיעוד לבימוי, הדימויים אינם מחפשים רגע דרמטי או שיא נרטיבי, אלא מתעכבים על רגעים קטנים, לעיתים שקטים ולעיתים מביכים, שבהם המרחב והגוף נחשפים דרך חוסר יציבות. העבודה מתמקדת במרחבים אידיאלים ובאזורים המנותקים מסימניהם המזהים, כמראה כללית למצב אנושי ותרבותי מפורק.

نوجا ديفيس

نوجا ديفيس (1999) فنانة بصرية تعيش وتعمل في القدس وتل أبيب. خريجة قسم التصوير افي أكاديمية بتسلئيل للفنون والتصميم (2025). تتراوح أعمالها بين التوثيق والإخراج وتتناول اللقاءات مع الأشخاص والأماكن من خلال البورتريهات، المناظر الطبيعية والمشاهد المُعدَّة.

إحكي بوضوح

في فضاء محدد ومفعم بالحيوية، قائم على قيم المساواة والتعايش، يتشكل نموذج أيديولوجي ضمن واقع أوسع وأكثر تشتتًا، يتشكل من خلال تجول مستمر ومتكرر، ومن خلال لقاءات مع مراهق يعيش هناك، تتشكل وجهة النظر.
تتأرجح الصور الفوتوغرافية بين التوثيق والعرض، فهي لا تسعى إلى لحظة درامية أو ذروة سردية، بل تتأمل لحظات صغيرة، هادئة أحيانًا ومحرجة أحيانًا أخرى، حيث ينكشف الفضاء والجسد من خلال عدم الاستقرار. يركز العمل على المساحات المثالية والمناطق المنفصلة عن سماتها المميزة، كانعكاس عام لحالة إنسانية وثقافية متفككة.

ירין אבו חמד

ירין אבו חמד (נ' 1993) היא אמנית סאונד מדאלית אל־כרמל, בעלת תואר ראשון באומנויות הקול והמסך, מכללה האקדמית ספיר. הפרקטיקה האמנותית שלה מתמקדת בחקר הסאונד, סאונדסקייפ ותיעוד קולי, על מנת ליצור עולמות קוליים שאינם בהכרח נשענים על דימוי חזותי. עבודתה נעה במרחב שבין האישי לקולקטיבי, ומשתמשת בזיכרון ובחוויה פרטית כגשר אל נרטיבים משותפים ורחבים יותר. המיצבים שלה מזמינים את הקהל להתבונן באופן שבו סאונד מעצב תפישה, זיכרון ותחושת חיבור.

שלושה רקיעים

נקודת המוצא בגוף העבודות היא אירוע טראומטי אלים שהאמנית חוותה. היא מתרגמת את מפת הכוכבים של אותו יום לנעימה המנוגנת ידנית באמצעות תיבת נגינה אנלוגית, כאשר מיקום הכוכבים במפה מכתיב את סדר התווים במהלך המוזיקלי. תיבת הנגינה מופעלת בתנועה סיבובית מתמשכת, וכמו חוקיות הכוכבים בחלל, המנגנון הזה חוזר על עצמו, אך לעולם אינו זהה; כל סיבוב מייצר סטייה זעירה, הגורמת לשינוי בזמן ובצליל.
שלוש תיבות נגינה מופעלות בו זמנית בידי שלושה אנשים שונים, כשהאמנית היא אחת מהם. הנגינה אינטואיטיבית ואינה תלוית קצב, כך נוצר מפגש של שלוש תנועות מקבילות — שלוש פרספקטיבות שונות של אותו אירוע המייצגות שלושה אנשים שהיו מעורבים בו.
היצירה מתייחסת לזיכרון כאל חומר לא מוחשי אך נתון לשחיקה, חזרתיות ושינוי תמידי. דרך ההמרה של צורות שמימיות לחוויית האזנה מוחשית, העבודה ממוססת רגשות קפואים ומייצרת תנועה רגשית מעגלית, הנעה בין מכאוב לריפוי.

يَرين أبو حمد

يرين ابو حمد (وُلدتْ 1993)، فنانة صوت من دالية الكرمل، حاصلة على لقب اول في فنون الصوت والشاشة من الكلية الأكاديمية سابير. تركّز مهنيتها الفنية حول بحث وتوثيق المشاهد الصوتيّة، من أجل خَلق عوالم صوتية لا تعتمد بالضرورة على التصوير النظري. عملها الفنيّ يتنقل بين المساحة الفرديّة والجماعيّة، حيث تُوَظِّف الذاكرة والتجربة الشخصيّة كجسر يقود نحو روايات سرديّة مشتركة وواسعة النطاق. هياكلها الفنية تدعو الجمهور للتأمّل بقدرة الصوت على تصميم المفهوم، الذاكرة والإحساس بالانتماء.

ثلاث سماوات

نقطة الانطلاقة لمُجمل العمل هي حَدَث صادم خاضته الفنانة سابقًا، حيث تقوم الفنانة بترجمة خريطة النجوم لليوم ذاته إلى نوتات موسيقية تُعزف بلحنٍ رقيق على صندوق موسيقي يدوي. بحيث ان كلُّ نجمةٍ وموقعها يمثّلان نغمة موسيقية واحدة من تدفق النغمات.
يعمل الصندوق الموسيقي بحركة دائرية متواصلة، فكما قوانين النجوم في الفضاء، تتكرر هذه الآلية مِرارًا لكن دون أن تتطابق أبدًا؛ فكل دوران يوّلد معه انحرافًا بسيطًا في المسار الذي يُحدِث بدوره تغييرًا في الزمن و الصوت.
ثلاثة صناديق موسيقيّة تدور في الآن ذاته، كلٌّ يَحمِلَه شخصٌ مختلف، يشمل الفنانة كواحدة من مُشَغِّلي الصناديق. العزف يكون بشكل حدسي ومنفرد، حُرّ من أي وتيرة أو إيقاع ثابت. هكذا يُخلق تماس بين ثلاث حركات متوازية - ثلاث وجهات نظر مختلفة للحَدَثِ ذاته تمثّلن ثلاثة أشخاص كانوا جزءًا منه.
العمل ينظر الى الذاكرة كمادة غير ملموسة، بل قابلة للتغيير والتكرار والتحوّل الدائم. هذا العمل يُذيب مشاعر باردة راكدة عن طريق تحويل الأشكال السماوية إلى تجربة سمعية محسوسة، يُحدث بذلك حركة دائرية وجدانية روحانية تتأرجح بين الألم والشفاء.

Laila Abd Elrazaq

Laila Abd Elrazaq (b. 1999) is an interdisciplinary artist working with video-art, digital media, sound, and text. Her practice draws on personal narrative to examine gender, language, family structures, and generational trauma, often addressing patriarchal norms and the politics of belonging. Through satire and performative strategies, she positions herself as both subject and narrator, blurring fiction and documentation. She holds a BA (Hons) and an MFA from University of Haifa, and a Fine Arts Teaching Certificate from the Faculty of Arts Hamidrasha - Beit Berl College. She is currently a lecturer at the University of Haifa, and her work has been exhibited locally and internationally.

"Environmental-Relations" is a five-chapter video work that interrogates the appropriation of "biological" terminology - such as mutualism, commensalism, competition, predation, and parasitism, to describe human "coexistence". Structured as a lexicon, the work traces the concept of symbiosis from its scientific origins to its metaphorical use in social contexts. By examining how these "ecological" terms are used to classify relationships among communities and individuals, the video reveals the violence and power dynamics often obscured by scientific language. It critiques both the scientific pursuit of objectivity and the tendency to borrow the language of nature to describe, or justify, how we live "together".

Yarin Abu Hamad

Yarin Abu Hamad (b.1993) is a sound artist from Daliat el-Karmel, holds a BFA in audio and visual art from Sapir College. Her artistic practice centers on the exploration of sound, soundscapes, and audio documentation. Her approach is distinctive in its emphasis on storytelling and atmosphere, often constructing sonic worlds that do not necessarily rely on visual imagery, which she thoughtfully weaves into immersive sound installations.
Her work navigates the space between the personal and the collective, using elements of individual memory and experience as a bridge to broader, shared narratives.
Ultimately, Yarin's installations invite audiences to reflect on the ways sound shapes our perceptions, memories, and sense of connection.

Three Firmaments

Drawing on a violent traumatic event, the artist translates the star map from that day into a melody, played by hand on an analog music box. The positions of the stars determine the sequence notes, shaping the musical structure.
The music box operates through continuous circular motion. Like the laws that govern celestial bodies, this motion is repetitive yet never truly identical; each rotation introduces subtle shifts in timing and sound.
Three music boxes are played simultaneously by three individuals, including the artist. Their performances are intuitive and unfixed by rhythm, producing three parallel musical streams, distinct interpretations of the same event, reflecting the perspectives of those who lived it.
The work treats memory as intangible, subject to erosion, repetition, and transformation. By rendering celestial patterns as sound, the piece releases and creates a cyclical emotional experience, oscillating between pain and healing.

ליילא עבד אלרזאק

ליילא עבד אלרזאק (ילידת 1999) היא אמנית בין-תחומית העובדת עם וידאו-ארט, מדיה דיגיטלית, סאונד וטקסט. עבודתה נשענת על נרטיב אישי כדי לבחון מגדר, שפה, מבני משפחה וטראומה דורית, ולעתים קרובות מתייחסת לנורמות פטריארכליות ולפוליטיקה של שייכות. באמצעות סאטירה ואסטרטגיות פרפורמטיביות, היא ממצבת את עצמה גם כסובייקט וגם כמספרת, מטשטשת בין בדיה לתיעוד. היא בוגרת תואר ראשון (בהצטיינות) ותואר שני (MFA) מאוניברסיטת חיפה, ותעודת הוראה באמנות מהפקולטה לאמנויות של המכללה האקדמית בית ברל. כיום היא מרצה באוניברסיטת חיפה, ועבודותיה הוצגו בארץ ובחו"ל.

יחסים סביבתיים היא עבודת וידאו בת חמישה פרקים, הבוחנת את הניכוס של טרמינולוגיה "ביולוגית" - כגון הדדיות, קומנסליזם, תחרות, טריפה, וטפילות, כדי לתאר "חיים משותפים" (דו-קיום) אנושי. העבודה, הבנויה כלקסיקון, עוקבת אחר מושג הסימביוזה ממקורותיו המדעיים ועד לשימושו המטאפורי בהקשרים חברתיים. על ידי בחינת האופן שבו מונחים "אקולוגיים" אלה משמשים לסיווג מערכות יחסים בין קהילות ויחידים, הסרטון חושף את דינמיקת האלימות והכוח שלעתים קרובות מוסתרת על ידי השפה המדעית. הוא מבקר הן את החתירה המדעית לאובייקטיביות והן את הנטייה לשאול את שפת הטבע כדי לתאר, או להצדיק, כיצד אנו חיים "יחד".

ليلى عبد الرّزاق

ليلى عبد الرّزاق (م. ١٩٩٩) فنانة متعددة التخصصات، تعمل في مجالات الفيديو، الفن الرقمي، فن الصوت، والنصوص. تستند ممارستها الفنية إلى السرد الشخصي لدراسة قضايا النوع الاجتماعي واللغة وبنية الأسرة والصدمات النفسية المتوارثة عبر الأجيال، وغالبًا ما تتناول الأعراف الأبوية وسياسات الانتماء. من خلال السخرية والاستراتيجيات الأدائية، تُصوّر نفسها كموضوع وراوية في آنٍ واحد، ممّا يطمس الحدود بين الخيال والتوثيق. تحمل ليلى شهادة البكالوريوس (مع مرتبة الشرف) وشهادة الماجستير في الفنون التشكيلية من جامعة حيفا، بالإضافة إلى شهادة تدريس الفنون من كلية الفنون همدراشا - كلية بيت بيرل. وهي حاليًا محاضرة في جامعة حيفا، وقد عُرضت أعمالها محليًا ودوليًا.

"العلاقات البيئية" عمل فيديو مكون من خمسة فصول، يُشكِّك في استخدام المصطلحات "البيولوجية" - كالتكافل، التعايش، التنافس، الافتراس، والتطفل - لوصف "التعايش" البشري. يُبنى العمل على شكل معجم، ويتتبع مفهوم التكافل من أصوله العلمية إلى استخدامه المجازي في السياقات الاجتماعية. ومن خلال دراسة كيفية استخدام هذه المصطلحات "البيئية" لتصنيف العلاقات بين المجتمعات والأفراد، يكشف الفيديو عن العنف وديناميات القوة التي غالبًا ما تُخفيها اللغة العلمية. وينتقد العمل كلاً من السعي العلمي نحو الموضوعية، والميل إلى استعارة لغة الطبيعة لوصف، أو تبرير، كيفية عيشنا "معًا".

Fayza Badarneh

Fayza Badarneh (b. 2001) lives and creates in Haifa and Arabah. She is a multidisciplinary artist who holds a bachelor's degree in the arts from the Zefat Academic College and a teacher's certificate from the Oranim Academic College of Education. Her works mainly address forgotten memories and moments, through issues related to the home.

Fatem

The fact that Fayza's artworks focus on the theme "home" is no coincidence. For her, the home is not only a physical space but also a place charged with memories, relationships, and deep emotional experiences, most notably her intimate connection with her mother. From the home, four main objects were selected, each bearing a personal story. A rolling pin, an oven peel, a mortar and pestle, and a blue wallet. These objects represent everyday moments of joint living, manual work in the kitchen, preparing bread, morning sounds, small gestures of caring and love.

In the artistic process, Fayza seeks ways of conveying to the spectator the warmth, closeness, and connection between her mother and the objects. She created collages, inscribed words engraved upon her memory. The works offer a view of how everyday objects, even when motionless, bear deep meaning and remain with us over the years, reflecting Fayza's longing for forgotten moments that she seeks to revitalize.

فايزة بدارنة

فايزة بدارنة (2001) فنانة متعددة التخصصات تعيش وتعمل في حيفا وعرابة. حاصلة على اللقب الأول في الفنون من كلية صفد، وعلى شهادة تدريس من كلية أورانيم. تتناول أعمالها الذكريات واللحظات المنسية ومواضيع تتعلق بحيز البيتي.

فَطِم

ليس انشغال فايزة بالحيز البيتي محض صدفة، حيث إنها لا ترى به مجرد فضاء مكاني مادي، بل مكانٌ يزخر بالذكريات والعلاقات والتجارب العاطفية العميقة، وخاصة علاقتها الحميمة بوالدتها. اختارت فايزة أربعة أشياء لها مكان مركزي في البيت يحمل كلٌ منها قصةً شخصية: شوبك، قفاز فرن، هاون ومدقة، ومحفظة زرقاء. تُمثل هذه الأشياء لحظات مأخوذة من حياة يومية مشتركة، أعمال المطبخ، الخَبز، أصوات الصباح، ولفتات اهتمام وحب صغيرة. تبحث فايزة في ممارستها الفنية عن طرق لنقل مشاعر الدفء والقرب والترابط التي تربط بين أمها وبين هذه الأشياء. أنتجت فايزة أعمال كولاج ونقشت كلماتٍ مستوحاة من الذكريات من تلك اللحظات. تقترح الأعمال تأملًا في كون الأشياء اليومية العادية محمّلة بمعانٍ عميقة ترافقنا عبر السنين، وتعكس شوق فايزة للحظاتٍ منسية تسعى لاستعادتها.

פאיזה בדארנה

פאיזה בדארנה (2001) חיה ויוצרת בחיפה ועראבה , אמנית רב תחומית , בוגרת תואר ראשון לאמנות במכללת צפת, והוראה במכללת אורנים . העיסוק המרכזי בעבודתיה הוא בזיכרונות וברגעים נשכחים, דרך נושאים הקשורים לבית .

פאטם

העיסוק של פאיזה בבית אינו מקרי. הבית עבורה איננו רק מרחב פיזי, אלא מקום טעון בזיכרונות, ביחסים ובחוויות רגשיות עמוקות, ובעיקר בקשר האינטימי עם אמה. מתוך הבית נבחרו ארבעה חפצים מרכזיים, שכל אחד מהם נושא סיפור אישי. מערוך, כף תנור, מכתש ועלי וארנק כחול. חפצים אלו מעלים זיכרונות מרגעים יומיומיים של חיים משותפים, עבודת היד במטבח, הכנת הלחם, הצלילים של הבוקר , המחוות הקטנות של דאגה ואהבה. בתהליך העבודה האמנותי מחפשת פאיזה דרכים להעביר לצופה חום, קרבה ואת הקשר בין החפצים לאמה. היא יצרה עבודות קולאז' וחרטה מילים מזיכרונה על מערוכים. העבודות מציעות התבוננות על האופן שבו חפצים יומיומיים, גם כשהם דוממים, נושאים משמעות עמוקה ומלווים אותנו לאורך השנים. ומשקפות את הגעגוע של פאיזה לרגעים נשכחים שהיא מבקשת להחיות מחדש.